

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Bf.II.160/2011/17.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2011. június 16. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Békés Megyei Bíróság** 2011. január 7. napján kihirdetett **13.B.313/2010/109.** számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált részét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

Az I. r. vádlottal szemben a pénzmellékbüntetés kiszabására és átváltoztatására vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

A II. r. vádlottat **megrovásban részesíti.**

Az I. r. vádlott által kártérítésként fizetendő összeg a **1. sz. gazdasági társaság** részére **44.802.000.-(negyvennégymillió-nyolcszázkettőezer) Ft,** míg az **2. sz. gazdasági társaság** részére **6.361.423.-(hatmillió-háromszázhatvanegyezer-négyszázhuszonhárom) Ft.**

A **1. sz. gazdasági társaság** fentieket meghaladóan előterjesztett polgári jogi igényének érvényesítését tekinti egyéb törvényes útra utasítottnak.

Az I. r. vádlott által a magánfeleknek megítélt kártérítés után fizetendő illeték összege összesen **218.200.-(kettőszáztizennyolcezer-kettőszáz) Ft.**

Kötelezi az I. r. vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült további **800.700.-(nyolcszázezer-hétszáz) Ft** bűnügyi költség megfizetésére az államnak.

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek a fellebbezések folytán felülbírált részét **helybenhagyja.**

Az I. r. vádlott által 2011. január 7-től a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A megyei bíróság az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki sikkasztás büntettségében [Btk. 317. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont], 2 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntettségében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (7) bekezdés b) pont] és csalás büntettségében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont]. Ezért mint különös visszaesőt halmazati büntetésül 6 év börtönbüntetésre, a közügyek gyakorlásától 6 év időtartamra történő eltiltásra és 500.000,- Ft pénzmellékbüntetésre ítélte. Ugyanakkor az I. r. vádlottal szemben sikkasztás büntette [317. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pontja] miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

A II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki számvitel rendje megsértésének vétségében [Btk. 289. § (1) bekezdés a) pont]. Ezért 2 évi időtartamra próbára bocsátotta. A bíróság rendelkezett a polgári jogi igényekről, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen egyrészt az ügyész jelentett be fellebbezést az I. r. vádlott terhére hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabásáért, a kiszabott pénzmellékbüntetés mellőzéséért, a III. vádpontban foglalt bűncselekmény vádja alóli felmentésért, valamint a a 2. sz. gazdasági társaság sértett polgári jogi igényének egyéb törvényes útra utasításáért.

Fellebbezést jelentett be továbbá az I. r. vádlott felmentésért, védője elsődlegesen megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezésért és felmentésért, a II. r. vádlott és védője felmentésért.

Az I. r. vádlott védője fellebbezését a másodfokú eljárásban írásban is indokolta, s ebben elsősorban az ítéletnek a Be. 375. § (1) bekezdése és a 376. § (1) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodsorban pedig a tényállás helyesbítése és kiegészítése mellett az I. r. vádlott felmentését indítványozta.

Az I. r. vádlott vonatkozásában az eljárást megszüntető rendelkezés első fokon jogerőre emelkedett.

A fellebbviteli főügyészség az I. r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy a felmentésre és a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasítására irányuló fellebbezést mellőzte, az ítélet megváltoztatását, az I. r. vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását, a pénzmellékbüntetés kiszabásának mellőzését, míg a II. r. vádlottal szemben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A pénzmellékbüntetés mellőzésére irányuló fellebbezés alapos, egyebekben a fellebbezések alaptalannak bizonyultak.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) és (2) bekezdése alapján eljárva az ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást mindkét vádlott vonatkozásában felülbírált a fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett eljárást megszüntető rendelkezés kivételével.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le az eljárást.

Az I. r. vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában több eljárási szabálysértés megállapítását is kérte. Így álláspontja szerint eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a nyomozás során ki nem hallgatott 1. sz. és 2. sz. tanúk részére írásbeli vallomástételt engedélyezett, továbbá amikor a vádirat kézbesítését követően egy másik igazságügyi könyvszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványnak nem tett eleget, illetve amikor a Be. 99. § (1) bekezdésében foglaltak ellenére nem rendelt ki igazságügyi írásszakértőt arra, hogy a **3. sz. gazdasági társaság** és a **4. sz. gazdasági társaság** közötti szállítási szerződést az I. r. vádlott írta-e alá.

A másodfokú bíróság ezen felvetéseket nem osztotta.

A Be. 85. § (5) bekezdése alapján a bíróság saját belátása szerint, törvényi korlátozás nélkül dönthet abban a kérdésben, hogy - akár kérelemre, akár hivatalból - engedélyezi-e azt, hogy a tanú a szóbeli kihallgatását követően vagy helyette írásban tegyen vallomást. Ehhez képest az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor a nevezett két tanú részére engedélyezte az írásbeli vallomás megtételét. A vallomásokat az elsőfokú bíróság a tárgyaláson felolvasta, azokra vonatkozóan a vádlottak és a védők megtehették észrevételeiket, élhettek kérdésfeltevési jogukkal, s így a védelem jogának korlátozására nem került sor. A vallomások alakilag

megfeleltek a Be. 85. § (5) bekezdésében előírtaknak, s minthogy a tartalmuk alapján a megyei bíróság nem tartotta szükségesnek a tanúk személyes kihallgatását, ezért a bíróság elé idézésük mellőzése sem sértett jogszabályi rendelkezést, s az írásbeli vallomások törvényesen beszerzetteknek minősülnek.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Be. 111. § (4) bekezdésében foglalt azon előírást sem, amely szerint ha az ügyész vagy a nyomozó hatóság a nyomozás során szakértőt rendel ki, s a vádlott vagy a védő a vádirat kézbesítésétől számított 15 napon belül indítványozza, a bíróságnak ugyanazon tényre más szakértőt is ki kell rendelnie.

Az I. r. vádlott védője ugyanis a vádirat kézbesítését követő beadványában a nyomozás során eljáró szakértő tárgyaláson való meghallgatását indítványozta csak, s mindössze azt jelezte, hogy a meghallgatásnak a védelem számára való eredménytelensége esetén, egy másik szakértő kirendelését tartja szükségesnek. A másik szakértő kirendelésére tehát konkrét indítványt nem, hanem csak egy esetlegeset, egy jövőbeli feltételtől függőt terjesztett elő, amely nem alapozta meg a bíróságnak egy másik szakértőre vonatkozó kirendelési kötelezettségét.

A 3. sz. gazdasági társaság és a **4. sz. gazdasági társaság** közötti szállítási szerződésen lévő aláírás I.rendű vádlottól származása tekintetében az elsőfokú bíróság elutasította az írásszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványt, melynek az ítéletben indokát is adta (ítélet 22. oldal utolsó előtti bekezdés). Azt osztotta az ítélet táblájára, hogy az aláírásnak az I. r. vádlottól származásának megállapítása tekintetében a bíróság nem tehet szakértői jellegű megállapításokat [Be. 99. § (1) bekezdés]. Figyelemmel azonban a bizonyítás szabadságára [„A büntetőeljárásban szabadon felhasználható a törvényben meghatározott minden bizonyítási eszköz, és szabadon alkalmazható minden bizonyítási eljárás.” Be. 78. § (1) bekezdés], az elsőfokú bíróság a tanúvallomások és I.rendű vádlottnak az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásai alapján törvénysértés nélkül foglaltatott igenlően állást - írásszakértői vélemény nélkül is - abban a kérdésben, hogy az aláírás I. r. vádlottól származik-e.

Az elsőfokú bíróság tényállás-felderítési kötelezettségének is eleget tett, s a további bizonyítási indítványokat indokoltan utasította el, melyről az ítéletben részletesen és okszerűen számot adott. További bizonyításnak helye nem volt [Be. 353. § (1) bekezdése].

A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte, amely indokolás túlnyomórészt iratszerűnek és okszerűnek bizonyult.

Osztotta azonban a másodfokú bíróság az I. r. vádlott védőjének azon észrevételét, hogy nem fogadható el az elsőfokú bíróságnak az az ítéletben többször is visszatéró

érvelése, hogy az I. r. vádlott védekezését azért sem fogadta el, mert „a vádlottnak a büntetőügy eldöntéséhez egyértelműen érdeke fűződik”. A büntetőeljárás jellegéből, céljából következik, hogy minden vádlottnak érdeke fűződik a büntetőügy eldöntéséhez, hiszen az ő büntetőjogi felelősségének a fennállásáról dönt a bíróság. Ehhez képest a terhelti vallomás azon az alapon való elvetése, hogy érdeke fűződik a büntetőügy eldöntéséhez, sérti a védelem jogát [Be. 5. § (1) bekezdése], s a Be. 78. § (2) bekezdésében meghatározott azon elvet is, hogy a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító ereje.

Tekintettel azonban arra, hogy a megyei bíróság az adott vádlotti vallomásokat nem csak a kifogásolt érv alapján, hanem a további bizonyítékokkal (így tanúvallomásokkal, okiratokkal stb.) való összevetése alapján vetette el, melynek során kifejtett érvelése meggyőző volt, ezért a bíróság mérlegelése - a fenti indokolás mellőzése ellenére - önmagában eredménnyel nem volt támadható.

Mellőzte a másodfokú bíróság az ítélet 16. oldalának 1. bekezdés első 10 sorát is. Azt ott kifejtettek ugyanis a könyvszakértői véleményben foglalt különböző, a vád tárgyát nem, vagy csak részben képező időszakokra vonatkozó megállapításokat tartalmazza követhetetlenül és szükségtelenül.

A tényállás szempontjából relevanciával a 2005 június-augusztus hónapok között leadott megrendelések bírtak, amelyek összesen 60.545.685,- Ft értékre történtek. I. r. vádlott az **1. sz. gazdasági társaság**nak ekkora összegű kárt okozott. Figyelemmel azonban a 2005. augusztus 24-i kompenzáló levélben foglaltakra (ítélet 16. oldal 1. bekezdés), valamint az elsőfokú bíróság által elfogadott, 3. sz. tanú által írt kimutatásokban szereplő összegekre (ítélet 15. oldal utolsó bekezdés), az okozott kárból (5.043.685,- Ft + 10.700.000,- Ft) 15.743.685,- Ft megtérült, s 44.802.000,- Ft kár nem térült meg.

A másodfokú bíróság a II/2. tényállási pontban írtakat (s az ehhez fűződő indokolást) ennek megfelelően helyesbítette.

Az ítélet tábla megállapította továbbá, hogy a 2. sz. gazdasági társaság részére teljesített előlegeket illetően az elsőfokú bíróság részben helytelen ténybeli következtetésekre jutott.

Az elsőfokú bíróság a vallomások és az okirati bizonyítékok alapján azt megállapíthatónak ítélte, hogy 2005. év június-július-augusztus hónapokban, az I. r. vádlott fizethetett 1.500.000,- Ft előleget a 2. sz. gazdasági társaság részére. Figyelemmel azonban arra, hogy a **5. sz. gazdasági társaság** és a **6. sz. gazdasági társaság** csak 2005. augusztus 29. és október 13. napjától állt szerződéses kapcsolatban a 2. sz. gazdasági társasággal, ezért a **4. sz. gazdasági társaság** által

kifizetett 1.500.000,- Ft nem hozható semmilyen összefüggésbe a vád tárgyává tett cégekkel és az azok által meg nem fizetett összegekkel.

Az ügy elbírálása szempontjából azonban nem annak van jelentősége, hogy melyik vádlotti cég nevében történtek a szerződéskötések, illetve számlakiállítások, hiszen maga az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy a három vádlotti cég gazdálkodása nem különült el egymástól, s 4. sz. tanú is azt vallotta, hogy azért nem csak a **4. sz. gazdasági társaság** nevére állítottak ki számlát, mert az I. r. vádlott kérte, hogy más cég nevére is állítsanak ki számlát, amelyik nem lesz felszámolva. Relevanciával az bírt, hogy az I. r. vádlott által kifizetett összeg milyen munkálatokhoz kapcsolódott.

Figyelemmel pedig arra, hogy olyan adat nem merült fel, amely szerint az I. r. vádlott által a 2. sz. gazdasági társaság részére kifizetett összeg a III. tényállási pontban megjelölteken kívül egyéb munkavégzéshez kapcsolódhatott volna, ezért a másodfokú bíróság az adott tényállási pontot kiegészítette azzal, hogy az I. r. vádlott 1.500.000,- Ft előleget fizetett a sértett részére.

Az elsőfokú bíróság indokolása egyebekben helytálló volt, s ezért a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó, és hatályon kívül helyezést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az ítélet tábla a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a fentiekben túlmenően a következők szerint helyesbítette, illetve egészítette ki az iratok tartalmára figyelemmel:

Tényállás II/1. pontja: a 7. sz. gazdasági társaság sértett meg nem térült kára 53.458.443,- Ft.

Tényállás II/2. pontja: a **4. sz. gazdasági társaság** és az **1. sz. gazdasági társaság** 2004. évtől állt üzleti kapcsolatban egymással.

Tényállás III. pontja: a (Település, utca, házszám) szám alatti épület tetőszigetelésére került sor.

Ezen túlmenően a másodfokú bíróság mellőzte a tényállás II. és III. pontjából az I. r. vádlott tudattartalmára vonatkozó, és jogi kifejezések formájában megnyilvánuló azon megállapításokat, amelyek az I. r. vádlott rendszeres haszonszerzésre törekvésére és a jogtalan haszonszerzési célzatára vonatkoztak, minthogy ezek a jogi indokolásba, és nem a tényállásba tartoznak.

Mindezekkel együtt a tényállás teljes egészében megalapozott lett, s a másodfokú felülbírálat alapját képezte [Be. 352. § (2) bekezdés].

A megyei bíróság okszerűen állapította meg, hogy a **4. sz. gazdasági társaság** 2005 májusára fizetéseképtelen lett. Ezen helyzete - szemben a védői állásponttal - nem jogi, hanem közgazdasági kérdés a büntetőjogi felelősség eldöntése vonatkozásában. A **4. sz. gazdasági társaság** a 8. sz. gazdasági társaság és a 9. sz. gazdasági társaság felé fennálló tartozását forgótőke hiányában már csak az ingatlanjainak és az ingatlanokban található hűsüzemű technológiai berendezések értékesítésével tudta rendezni. Ugyanebben az időben, bár a pontos összeg akkor még nem volt ismert, de az I. r. vádlott által is tudottan nagy összegű adótartozása volt a cégnek még 2004 évre visszamenőlegesen. Éppen ezért kísérelte meg a Bt. helyzetét hitelek felvételével rendezni az I. r. vádlott, amely próbálkozásai azonban a fennálló köztartozásaira tekintettel sorra megghiúsultak. Az I. rendű vádlott mindezen állapottal, vagyis a cég közgazdasági értelemben vett fizetéseképtelenségével a vádbeli időben teljes mértékben tisztában volt. Számolt a Bt. felszámolásával is, s ez vezetett a két újabb cégének a létrehozásához, s a cégek gazdasági és számviteli összemosisához.

Az I. r. vádlott a tényállás I. pontjában írt cselekvése során minden kétséget kizáróan tisztában volt azzal, hogy a **3. sz. gazdasági társaságtól** vásárolt élelmiszeripari berendezések, annak kifizetéséig a sértett tulajdonában állnak, ennek ellenére - még a számlák megérkezése előtt - azokat a tartozása rendezése céljából értékesítette.

A tényállás II. és III. pontjában meghatározott időszakban pedig az I. r. vádlott - a már fentebb kifejtettek szerint - annak tudatában rendelt nagy összegben hűsszállítmányokat, illetve végeztetett el munkálatokat, hogy tisztában volt a **4. sz. gazdasági társaság** gazdasági helyzetével, s belenyugodott abba, hogy a számlákat nem fogja tudni kifizetni. Az I. r. vádlott cselekményét így a károkozásba belenyugodva, s a megszerzett értékekre vonatkozó jogtalan haszonszerzési célzattal követte el.

Azon vádlotti és védői álláspont téves, amely szerint a **4. sz. gazdasági társaság** és a 7. sz. gazdasági társaság közötti szerződés elsősorban bartell kapcsolatra épülő elszámolást tartalmazott, és a **4. sz. gazdasági társaság** egyoldalú választásától függött a teljesítés módja. Kétségtelen, hogy a banki átutalás mellett lehetőség volt áruszállítással is kompenzálni. Az azonban nyilvánvaló, hogy ezen utóbbi esetre kizárólag akkor kerülhetett sor, ha az a sértett számára megfelelő minőségű árura vonatkozott, s ezért azt elfogadta, s nem volt köteles bármilyen jellegű és minőségű árut kompenzálásként befogadni.

A tényállás V. pontját illetően a megyei bíróság ugyancsak megalapozottan állapította meg a II. r. vádlottnak a számviteli törvénybe ütköző, és a **4. sz. gazdasági társaság** vagyoni helyzete áttekintését jelentős mértékben megnehezítő cselekvőségét.

A tényállásból a megyei bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, s az elkövetett bűncselekményeket is a Btk. vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően minősítette azzal a pontosítással (ítélet 24. oldal 2. bekezdése), hogy az I. r. vádlott a **3. sz. gazdasági társaság** tulajdonában lévő dolgokat eltulajdonította (nem pedig a sajátjaként rendelkezett vele), míg a családi cselekmények sértettjeit tévedésbe ejtette (nem pedig tévedésben tartotta).

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság által figyelembe vett bűnösségi körülményeket a másodfokú bíróság kiegészítette azzal, hogy további enyhítő körülmény mindkét vádlott esetében a cselekmények elkövetése óta bekövetkezett időmúlás, ugyanakkor mellőzte a bűncselekmény elszaporodottságának súlyosítóként való figyelembe vételét. Az I. r. vádlott vonatkozásában a kár részbeni megtérülése és a II. tényállási pontban megállapított bűncselekmények esetén az alsó értékhatárhoz közeli elkövetést szintén enyhítő körülményként értékelte. Mellőzte azonban a különös visszaesői minőség súlyosítókénti értékelését, minthogy annak a Btk. 97. § (1) bekezdésében írt, a büntetési tételkeretet megemelő rendelkezés mellett való ismételt figyelembe vétele a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. Mellőzte a határokon átnyúló bűnözésre hivatkozást is, amelyet önmagában nem alapoz meg az, hogy a sértettek egy része külföldön bejegyzett cég. Ugyanakkor további súlyosító körülményként értékelte a részbeni folytatólagos elkövetést.

Az ítélet tábla mindezekkel együtt is azt állapította meg, hogy a megyei bíróság az I. r. vádlottat olyan törvényes nemű és mértékű főbüntetésre, valamint közügyektől eltiltásra ítélte, amely a büntetőeljárás elhúzódására is figyelemmel arányos az I. r. vádlott és cselekményei társadalomra veszélyességével, és sem a súlyosítása, sem az enyhítése nem indokolt.

Osztotta ugyanakkor a pénzmellékbüntetés mellőzésére irányuló ügyészi indítványt.

A pénzmellékbüntetés kiszabásának egyik törvényi előfeltétele az, hogy a vádlott megfelelő keresettel (jövedelemmel) vagy vagyonnal rendelkezzen. Az I. r. vádlott mintegy 80.000,- Ft jövedelemmel rendelkezik, s a feleségével közösen kb. 150.000,- Ft-ból saját magukon kívül 3 kiskorú gyermek eltartásáról is gondoskodnak háztartásukban. Az I. r. vádlott tulajdonát képező ingatlanokat zár alá vették. Mindezekből pedig az következik, hogy az I. r. vádlottnak nincs olyan jövedelme, vagyona, amely a pénzmellékbüntetés alapját képezhetné. Ezért a másodfokú bíróság mellőzte a pénzmellékbüntetés kiszabására, illetve meg nem fizetése esetén történő átváltoztatására vonatkozó rendelkezéseket.

A II. r. vádlott tekintetében az ítélet tábla azt állapította meg, hogy cselekménye az elbírálás idején már csak olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy a II. r.

vádlott személyére is figyelemmel, a törvény szerint alkalmazható legenyhébb büntetés is szükségtelen, s ezért őt a Btk. 36. §-a és a 71. § (1) bekezdésének az alkalmazásával megrovásban részesítette.

A másodfokú bíróság a büntetőjogi joghátrány alkalmazása körében felhívott jogszabályhelyeket kiegészítette az I. r. vádlott esetében a Btk. 97. § (1) bekezdésének és a Btk. 83. §-ának felhívásával. (Észrevételezi ugyanakkor, hogy a feltételes szabadságra bocsáthatóságról a megyei bíróság az ítélet rendelkező részében szükségtelenül rendelkezett).

A megítélt polgári jogi igények tekintetében a másodfokú bíróság a tényállásban foglalt változtatásokra figyelemmel megváltoztatta az elsőfokú bíróság vonatkozó rendelkezéseit, míg a le nem rótt illeték megfizetésére kötelezést illetően az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja és a (6) bekezdése, valamint az 58. § (1) bekezdés c) pontjának az alkalmazásával rendelkezett.

A **1. sz. gazdasági társaság** magánfél polgári jogi igénye érvényesítésének a magánfél részére megítélt részét meghaladóan tekinti azt egyéb törvényes útra utasítottnak.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni az eljárás során felmerült bűnügyi költség egy része felől (amely az eljárás felfüggesztését követően beszerzett bizonyítási eszközökkel kapcsolatban merült fel), s ezért azt a Be. 338. § (1) bekezdése alapján pótolta.

Az ítéltőábla a megváltoztató rendelkezéseit a Be. 372. §-a alapján eljárva hozta meg, míg az ítélet felülbírált részét egyebekben - annak helyessége folytán - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta előzetes letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámítása a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

A további fellebbezési jog kizártságának a megállapítása a Be. 386.§-a alapján történt.

Szeged, 2011. június 16.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Mezőlaki Erik sk.
a tanács tagja, előadó

Dr.Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.160/2011/17. számú ítélete és a Békés Megyei Bíróság 13.B.313/2010/109. számú ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált, és a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2011. június 16.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke